

A vertical photograph of a swing set on a beach. The swing seat is a wooden plank, tilted downwards to the right, and has a single pink rose resting on it. The ropes of the swing are made of thick, braided rope. The background shows a blue sky with light clouds, a green sea with white waves, and a sandy beach at the bottom. The overall color palette is vibrant and summery.

SUVE- MAJA

romaan

LAUREN K. DENTON

Originaali tiitel:
Lauren K. Denton
The Summer House
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kirjastaja märkus: see romaan on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatud kirjanduslikult. Kõik tegelased on välja mõeldud ja igasugune sarnasus elavate või surnud inimestega on täiesti juhuslik.

Andrew Petersoni tsitaat on võetud raamatust „Adorning the Dark“, avaldatud B&H Books © 2019, Andrew Peterson.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2020 by Lauren K. Denton
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E02394221
ISBN 978-9949-82-722-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Arinale ja Hollyle.
Ja Voxerile.

ÜKS

Worthi lahkumise hommikul kiskus miski Lily unest välja, kuigi esimesel pilgul ei tundunud mitte midagi olevat teisiti. Magamistoa aknast kumas mahedat valgust. Lily kohal tiirles ja surises laeventilaator ning õues laulis üksildane lind, kes püüdis oma sõpru äratada. Kõik muu oli veel vaikne ja rahulik.

Naine tõusis voodis istuli ja silus käega üle tühja voodikoha enda kõrval, kus Worthi voodipoolel olid linad keerdus ja sassis nagu harilikult. Oli reede, õnneks jõudis lõpule pikk nädal, millest nii tema kui ta mees olid paremat lootnud. Worth oli töötanud sel nädalal iga päev üle kaheteistkümnepäevase tunni oma uuel töökohal kinnisvarafirmas, tehes endale selle eriala kiirkursuse ja puistates igal õhtul koju tulles oma jutus termineid, millest naine ei saanud aru – näiteks geoalus, teostusmöödistus jne.

Samal ajal oli Lily kulutanud palju aega, enamasti küll asjatult, et muuta rõõmsamaks nende kõledat üürimaja, mis asus Alabamas Foley linnas üsna 59. kiirtee lähedal. Ta oli ka tegelnud oma ämma Mertha telefonikõnedega, kes oli hakanud Lilyle helistama mõnetunniste vahedega, kui taipas, et poeg väldib tema kõnesid. „Lihtsalt kuulan, kuidas teil läheb,“ ütles Mertha, soovides teada igast asjast, nii Worthi töökohast kui tema meeleolust kuni pesupesemiseni.

Lily polnud iialgi nii väga rõõmustanud nädalalõpu üle. Ta lootis, et neil on laupäeval aega sõita ringi ja otsida püsivamat elukohta, maja, mille nad saaksid muuta enda omaks, kuigi Lily ei teadnud, kas Worth äkki ei kavatse töötada lakkamatult kuni esmaspäevani.

Pea alles unesegane, tõusis ta voodist ja läks mööda lühikest koridori kõögi poole. Siis saigi ta aru, mis on valesti. Harilikult tundis ta ärgates kange Colombia kohvi lõhna, mis jõudis kõögist magamistuppa ning äratas ahvatlevaid ootusi.

Nende uhke Bonavita kohvimasin, Worthi isamehe pulmakingitus, oli esimene asi, mille mees pakkis lahti kahe nädala eest, kui nad saabusid Atlantast Foleysse, ja mees tegi aurava kannutäie väga kanget kohvi igal hommikul enne tööle minemist. See oli õige pisike positiivne märk ajal, kui kõik tundus nii pea peale pööratuna, kuid Lily oli ammu harjunud tundma end tasakaalust välja lööduna ja ta võttis igapäevast mõnusat kuuma kohvi sellena, mis see oli – mehe viis pakkuda toetust, armastust ja võib-olla pisut lootust, kõik Lily lemmikkruusis.

Kuid sel hommikul oli läikiv hõbedane kohvikann külm ja vaikne. Lily sidus alles oma õhukese hommikumantli vööd kinni, kui nägi kannu najale pandud kirjakest. Kirja kõrval oli pliiats.

Lily, ma ei suuda enam. Sa väärid rohkemat, kui ma suudan Sulle anda. Palun südamest andeks.

Hämmastunult vahtis Lily paberitükki, lootes, et sõnad muutuvad millekski muuks, millest ta oleks rohkem aru saanud. Aga need jäid samaks. Ta pilgutab kõvasti silmi ja pigistas neid kinni, kuni nägi valgeid täppe. Ta pööras pead ühele ja teisele poole, pingutades ja lõdvestades kaelalihaseid. Aga kui ta silmad avas, olid sõnad ikka vanas kohas. Siis märkas ta pakki teisel pool kohvimasinat. Õhuke valge ümbrik ei paistnud tööpinnal peaaegu üldse välja. Kinnikleepimata ümbriku esiküljele oli trükitud tema täielik nimi – Lily Chapman Bishop. Lily pistis sõrmeotsad sisse ja tõmbas sealt osaliselt välja paberilehe. Ta vaatas lehekülje ülaosa.

Alabama osariik, ühendatud kohtusüsteem.

Lahutushagi.

Hageja: Ainsworth Madison Bishop IV

Lily tõmbas paberi veel rohkem välja, uskumata oma silmi, kuni nägi mehe allkirja. See oli kahtlemata tema käekiri – väike, enamasti suurtähtedega, sulg kõvasti paberisse vajutatud.

Siis käis tal peast läbi mõte, kindel ja selge, nagu oleks temast külma vesi üle voolanud. *Lõpuks see juhtuski*. Ta surus peopesad vastu külma kapipealset.

Lily taipas, et ta oli seda oodanud, vist juba päevast, mil mees pani talle sõrmuse sõrme ja palus endaga abielluda. Võib-olla juba isegi tutvumispäevast. Nende koosolemine oli algusest peale tundunud võimatusena, kuid nad oli kangekaelselt kõiki trotsinud ja teineteisele nii ligi hoidnud, et nende vahele ei jäänud ruumi kahtlusteks, mitte vähimatki pilu nõutuseks ega kõhkluseks.

Naine tõstis pea ja laotas paberi enda ette lahti, siludes murdekohti. Oma sõnade alla oli mees kirjutanud veel midagi ja siis selle kustutanud. Selles kohas oli paber hall ja ähmane, nagu oleks mees mitu korda püüdnud veel sõnu lisada, kuid endas kahelnud. Lõpuks kirjutas ta soditud koha alla oma nime.

Worth

See oli kõik.

Lily toetus vastu köögikappi, nii et selle servad soonisid ta puusade ja käte nahka, ning hingas sügavalt.

Eelmine õhtu oli olnud kaunis – üks neid kevadõhtuid, kui õhk on niihästi karge kui ka soe. Lily tegi neile õhtusöögi, et süüa väljas maja taga oleval pisikesel terrassil, kus metsikud roosid ronisid üle võreiaia ning taevas oli pidevalt vahelduv roosades, oranžides ja helelillades toonides maastik.

Kui Lily segas pasta kõrvale salatit, tundis ta end optimistlikuna – isegi lootusrikkana. Võib-olla tuleb sellest midagi head, et

nad kolisid päikesepaistelisse lõunasse, Alabamasse. Võib-olla loovad nad seal midagi kestvat – endile, abielule, kogu elule.

Lily oli kavatsenud hakata majaotsimisest rääkima, aga kui ta läks mehe juurde aeda ja vaatas teda üle kõikuva sepislaua, tõrjus mehe punetavate, pisarais silmade nägemine kõik varasemad mõtted peast. Ta oli jahmunud. Poolteise aasta kestel, mis ta Worthi tundis, ei olnud ta kunagi näinud meest nutmas ega ligilähedaseski seisundis.

„Worth?“ Naine pani kahvli käest ja sirutas käe üle laua. „Mis viga on?“

Mehe figuur oli talle nii tuttav: längus õlad, lendu tõusvad heledad juuksed, sääрте ahenemine pahkluude suunas. Sel õhtul oli mees tõstnud jala üle põlve ja jalapõid kiikus üles-alla. Ta nägu, keha, isegi õhk tema ümber näisid pingest värelevat. Kuna Lily oli ta kehaga nii väga kooskõlas, soovis ta, et tunneks mehe mõtteid ja südant pooltki nii hästi.

„Mis viga on?“ kordas ta.

Mees tõmbas sügavalt hinge ja pilgutab mitu korda silmi. „Mul on kahju, et ma su siia tõi.“ Tema hääl värises rääkides. „Sellesse uude linna. Sellesse,“ ta tõstis käe ja osutas naise selja taha, „inetsusse majja. Ma juuris sinu vanast elukohast täiesti välja. Ja mille nimel?“ Ta naeris, kuid vähimagi naljatujuta.

„Kullake, mu elu oli kodust välja juuritud ammu enne seda, kui me sinuga kohtusime.“ Lily naeratas, et näidata, nagu ta teeks nalja, kuid nad mõlemad teadsid, et ta sõnad on tõsi. „Ja miks sa küsid „mille nimel“? Me tulime siia sinu uue töökoha pärast. Uueks alguseks. Meile mõlemale. Eks ole?“

Mees hõõrus käepäkaga üht silma ja kõhatas. „Ma ei ole olnud sulle hea mees.“

Kurbus tema silmis pani Lily peaaegu nõrkema. Ta avas suu, kuid avastas, et ei leia sõnu, mis parandaksid olukorda. Mis parandaksid nende suhteid.

Mees tõmbas tasakesi oma käe naise käe alt ära ja hakkas sööma. Hetke pärast tegi Lily sedasama. Nad ei rääkinud uue maja otsimisest ega Worthi töökohast. Nad ei rääkinud eriti millestki.

Mees jäi terrassile veel tükiks ajaks pärast seda, kui Lily oli koristanud nõud ja pühkinud köögilaualt viimasedki plekid. Kui ta mitu tundi hiljem lõpuks voodisse tuli, lõhnates viski järele, haaras ta naise oma embusse, lõug surutud vastu tema selga. Tema käsi leidis naise käe ja nad lamasisid nõnda kaua aega, ainsaks heliks nende mõlema hingamine.

Mehe vaikivas kallistuses oli midagi teisiti kui harilikult. Alles nüüd, seistes köögikapi ääres ja hoides käes tema kirja, sai Lily aru, mida mees oli mõtelnud eelmisel ööl teda kõvasti kaisutades. See oli tundunud lõplikuna. Mees oli jätnud temaga hüvasti.

Sel õhtul valas Lily endale klaasitäie veini ja läks terrassile. Istudes samal toolil kui eelmisel õhtul, vaatas ta üle laua sinna, kus oli istunud Worth. Tool oli tühi, ainult üks kiil oli laskunud seljatoele. Selle säravad tiivad helkisid, peegeldades järgmise loojaku valgust.

Lily oli terve päeva alla neelanud, seedinud ja uuesti mõtestanud Worthi lahkumist nii hästi, kui suutis, kuid ei jõudnud muule järeldusele, kui et ta on üksi. Jälle. Aga seekord ei torma keegi teda päästma. Ta ema oli siitilmast lahkunud, kõik emaga seotu oli kadunud ja nüüd oli ära läinud ka Worth, rebides maha sideme kõigilt tema haavadelt. Lily oli ainuke, kes oli jäänud.

Ta sulges silmad ja rüüpas pika sõõmu veini, soovides, et see tuimastaks päeva teravaid servi. Oleks väga kerge lasta end kokku vajuda, just nagu uinuda. Ta võiks katta end kurbuse tekiga ja mitte kunagi enam tõusta. Aga terve päeva oli miski teda tagant torkinud, kuskil mälusopis, nagu unenägu, mille ta oli põhiliselt unustanud. Mis see ka ei olnud, hoidis see teda põhja vajumast. Kõigele käega löömast.

Ta sundis end aeglasemalt hingama ja vaigistas oma liigutusi. Ta tajus käsivarte ja jalgade raskust, keha materiaalselt *kohalolekut*. Oma tuksuvat südant, õhu sisse- ja väljaliikumist kopsudest.

Kõik teised on läinud, aga mina olen siin.

Ma olen ikka veel siin.

Kui Mertha sel õhtul helistas, võttis Lily tema kõne vastu.

„Mis tähendab, et ta jättis sulle kirjakese?“ küsis Mertha. „Mis seal seisis?“

„Kiri oli minule, aga ta jättis mulle ka paberipaki. Need on lahutuspaperid, Mertha.“ Lilyt ennastki üllatas tema kindel hääletoon ja ta toetus sellele, olles tänulik kangekaelse otsustavuse eest, mis teda täitis.

Mertha vaikis ja Lily võis kujutleda jahmatust ja viha, mis ämma näol vaheldumisi liikusid, kui ta püüdis oma mõtteid sõnastada. „See... see on hullumeelsus,“ suutis ämm lõpuks lausuda. „Sa kindlasti eksid.“

„Niisuguses asjas on raske eksida. Ta kirjutab alla, nii et ta on ilmselt selles kindel.“

„Ta ei saa selles kindel olla. Bishopid ei lahuta, Lily. Me ajame asjad korda.“ Ämm hingas raskelt välja. „See ei ole üldse tema moodi. Kas sa tegid midagi? Worth ei ole kunagi minuga suhtlemises nii pikka pausi teinud ja see algas kõik pärast seda, kui te kahekesi mujale elama asusite. Ma teadsin, et midagi on viltu.“

Lily pigistas huuled kokku, sundides end rahulikuks jääma. „Mertha, su poeg on kolmekümneaastane. Ta on täiskasvanud mees ja langetab oma otsused ise. Usu, mina ei takista teda sinuga rääkimast. Ma ei sega teda mitte millegi tegemisel.“

„Kas oled talle helistanud? Proovin ehk ise talle uuesti helistada?“

Lily oli tõesti mehele helistanud. Ühe korra. See läks kõneposti ja ta ei jätnud sinna sõnumit. Mida tal oli öelda? Pärast seda helistas ta Worthi kontorisse, kuid seal ei olnud keegi teda näinud ega temast midagi kuulnud.

„Kui sa tunned end nõnda paremini, siis proovi talle helistada,“ ütles Lily. „Võib-olla vastab ta seekord sulle.“

„Ma teen seda. Helistan talle, et teada saada, mida see kõik ometi tähendab. Sina ole temaga leebe.“ Mertha tegi pausi. „Ta on uue töökohta ja äkilise kolimise tõttu stressis. Kui sa temaga räägid, siis ütle, et ta mulle helistaks.“

Lily ohkas. „Me mõlemad teame, et sina kuuled temast enne kui mina. Ja kui see juhtub...“ Lily peatus, ent tal oli ikka veel tung seda välja öelda, seepärast ta jätkas, „siis ütle, et ta ei tuleks tagasi.“